Вокзал, запечатаний ящик
Усіх моїх стріч і розлук,
Надійний мій друг і укажчик,
Володар найвищих заслуг.

Бувало, душа моя — в шарфі,
Лиш потяг прийде, над яким
З огненних намордників гарпій
Струмує уїдливий дим.

Бувало, на хвильку присяду —
І годі. Припав і відпав.
Прощай, моя ладо й досадо!
Поволі рушає состав.

І ось уже обрій безкраїй
В маневрах заметів і шпал
Мене мокрим снігом хапає,
Щоб я під колеса не впав.

І гасне гудок кількакратний,
І здалеку інший гучить,
І вихор, глухий і горбатий,
Пероном за поїздом мчить.

І сутінкам — несамовито,
І раптом, за димом, у сніг,
Зриваються поле і вітер,—
О, бути й мені б серед них!

1913, 1928